

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ - ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ και ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

σε δεκατέσσερα Χα ι κού

Δεν έχουν τιμή
και πατρίδα των λαών
οι μαμμωνάδες.

και ο

Λίβας μουγκρίζει
φορτωμένος δάκρυα
μες στους πολέμους.

γι' αυτό

Πρόσφυγες μπήκαν
στην τροχιά του μισεμού,
για να γλυτώσουν.

και

Απελπισμένοι
στα ξέφτια των ονείρων
αγκιστρώθηκαν.

μα

Η απληστία
της προσφυγιάς τον πόνο
καπηλεύεται.

και, αλίμονο!

Η απανθρωπιά
στου γιαλού το στρίφωμα
παιδιά ξεβράζει.

Βουβός ο πόνος
υπόκωφα στη θλίψη
αναβρυχάται.

γιατί είναι

Σκληρός ο κόσμος
κι η ζωή αγκομαχεί
χωρίς ελπίδα.

ενώ

Οι πρωταίτιοι
με κροκοδείλιο δάκρυ
"νίπτουν τας χείρας"

όμως

Σαν άρπας χορδές
τα λόγια των Ελλήνων
αντιδόνησαν.

κι ως είναι

Λίγο το στάρι
στον αγρό του τόπου μας
μα διαλεγμένο.

Σύντριψε το νου
και την καρδιά κόσμου
η αδικία.

και απ' άκρη σ' άκρη

Σαν πανωφόρι
ζέστανε η Ελλάδα
την απόγνωση.

κι είτε η φωνή του στοχασμού:

Μικρό το δέμας
της Ελλάδας, μα σκορπά
φως στους αιώνες!

Με τιμή
Πόπη Μπαλαμώτη - Σπιτά
Μέλος της Εθνικής Εταιρίας των Ελλήνων Λογοτεχνών